

7. Kako »vgraditi« Opus Dei

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

1. Jan. 2020

↗ Nazaj na kazalo

Julija 1940 so najeli stanovanje na Ulici Martínez Campos, nedaleč od Študentskega doma Jenner. Tja so se preselili starejši člani Dela, ki so sestavljali majhno skupino izobražencev. Nekateri so s študijem že zaključili, drugi so se pripravljali

na učiteljsko službo na univerzi. Vanje je Jožefmarija polagal svoje upanje v zvezi z začetkom dejavnosti, ki jo je poimenoval ***apostolat razuma***.^[1] Sodeč po njegovih upov polnih načrtih in po tem, kako jih je priganjal pri njihovem delu, je nujno potreboval več apostolskih glav na univerzitetnem področju. ***Doktorati! Potrebujem dva ducata doktorjev***, je ustanovitelj neredko spominjal svoje ljudi.^[2]

Ni se še dobro končalo poletje 1940, že je Jožefmarija uspel spraviti v tek svoj projekt, ki mu je bil tako pri srcu. Povpraševanje po disertacijah, zato da bi imeli ljudi z doktorskim nazivom, ki bi se posvetili univerzitetnemu poučevanju, ni bila prenačljena ali neosnovana zahteva. Nasprotno, to je bil odgovor na enega izmed mnogoterih načrtov, ki so bili zasnovani pogumno in podkrepljeni z vztrajnostjo. Že od časa kmalu po svojem prvem prihodu v Madrid, ko

je med kramljanjem po obedih v domu za duhovnike na Ulici Larra govoril o izobražencih, je bil bolj in bolj prepričan o neizmernem apostolatu, ki ga je bilo treba še opraviti na tem področju. Vpričo klerikov, svojih sostanovalcev v tistem penzionu, je mladi in navdušeni duhovnik delovanje velikih umov primerjal z dobrodejnim vodovjem, ki se v času odjuge spusti z zasneženih vrhov in v dolino prinaša rodovitnost. Nedvomno je ta zamisel o apostolatu razuma v njegovih poslušalcih padla na plodna tla, saj Isidoro, ko nekomu poroča o stanovanju Martínez Campos, zapiše: »Na obzorju je več doktorskih del in v teku so priprave na razpise za profesorska mesta. Tudi za te zadeve moramo skrbeti vsi, saj predstavljajo enega izmed temeljev razvoja našega posla.«^[3]

Med izobraženci so dejansko navzoči vodilni umi celotne družbe. Zato

mora biti vsak resen poskus
ponovnega pokristjanjenja
družbenih struktur usmerjen k njim,
če hoče resnično doseči vse ljudi.
Tako je govoril ustanovitelj in na
nekem drugem mestu, nagovarjajoč
tiste, ki naj bi sčasoma vršili ta
apostolat, zapisal:

Služiti vsem ljudem: področje našega
apostolata so vsi ljudje, vseh ras in
vseh družbenih položajev. Da bi
prišli do vseh, se zato najprej – v
vsakem okolju – obračamo k
izobražencem, da vsak poskus
prodiranja v družbo nujno sloni na
njih. Kajti izobraženci so tisti, ki
imajo vizijo celote, tisti, ki dajejo
zagon vsakemu trajnemu gibanju,
tisti, ki dajejo obliko in
organiziranost kulturnemu,
tehničnemu in umetniškemu razvoju
človeške družbe.^[4]

Ob večkratnih priložnostih, bodisi v
zasebnih pogovorih bodisi pri

vodenju meditacij za kakšno skupino zaposlenih, je Jožefmarija neutrudno učil, kako koristno uporabljati talente, ki jih človek prejme od Boga, kako si ustvariti plemenit ugled s posvečevanjem dela in s posvečevanjem drugih preko tega dela. Se pravi, ne da bi strokovno delo spreminjali v stopnico za lastno povzdigovanje, ampak v podstavek, na katerem bo počaščen Gospod celotnega stvarstva; pri čemer glede znanstvenih usmeritev uživajo vso svobodo in za svobodno sprejete odločitve vselej prevzemajo odgovornost.^[5] V nekaterih izmed teh idej, ki so jih slišali od ustanovitelja, so nekateri strokovnjaki, med njimi José María Albareda, našli navdih za pripravo osnutka zakona, na podlagi katerega je novembra 1939 nastal Vrhovni svet za znanstveno raziskovanje.^[6]

Vendar pa bi oče težko zahteval od svojih otrok, naj se na vso moč

potrudijo za dokončanje svojih doktoratov, če jim ne bi najprej sam dal dolžnega zgleda, kot je vedno ravnal glede vsega, o čemer je pridigal. Zavedajoč se, kaj ta napor pomeni, je jeseni 1939 končal svoje raziskovalno delo v burgoškem samostanu Las Huelgas in v nekaterih madridskih arhivih. Spričo številnih žrtev, ki mu jih je narekovalo pomanjkanje časa, je bil to vse prej kot lahek podvig. Končno je 18. decembra opravil doktorski izpit s tezo »Zgodovinsko-kanonična študija cerkvene jurisdikcije *nullius dioecesis* opatinje samostana Las Huelgas v Burgosu« in prejel oceno odlično.^[7]

Kar pa zadeva predavateljsko dejavnost, je Jožefmarija vršil delo profesorja na tečajih, ki jih je organiziralo Upravno ministrstvo in iz katerih se je naslednje leto razvila Visoka šola za novinarstvo. Tako generalni direktor Direktorata za tisk

kot tudi madridski škof sta ga skorajda prisilila, da je prevzel predavanja predmeta splošna etika in strokovna morala.^[8] Njegovo poučevanje ni bilo dolgotrajno, saj je konec leta 1941 pristojnost za to področje prešlo pod okrilje Podsekretariata za ljudsko izobraževanje. Ta sprememba je prinesla nov učni načrt, ki predmeta etika ni vključeval, in s tem je Jožefmarija prenehal poučevati.

* * *

S pomočjo apostolskih potovanj po provincah ob koncih tedna se je polagoma tkala gosta apostolska mreža v osrednji in severni Španiji. Bilo je očitno, da je Jožefmarija hotel čim prej videti zagon Dela še v mnogih drugih krajih države. Ni se zadovoljil z nejasnimi željami. Vse njegove sile so bile usmerjene v uresničevanje načrta, ki je bil dodobra pretehtan v molitvi kot

stvaren in ambiciozen projekt. O hitrem tempu širjenja v nove kraje priča zelo stvaren podatek: na začetku leta 1940, devet mesecev po prihodu v kaotični in razdejani Madrid, so bile aktivnosti Dela že vzpostavljene v Valenciji, Valladolidu, Barceloni in Zaragozi. Jožefmariju je manjkalo prav malo, da bi izpolnil svoje napovedi iz časa vojne, saj v pismu 27. januarja 1940 piše: ***Zelo kmalu bomo šli v Seviljo, Granado in v Santiago. S tem bo natančno izpolnjen načrt dela.***^[9]

V tistih dneh je že imel v rokah primerna predstavitvena pisma za cerkvene oblasti v tistih mestih. Te poslanice niso bile vedno napisane v resnem in slovesnem slogu. Tista, ki jo je 14. januarja 1940 podpisal pamplonski škof in je bila namenjena nadškofu v Santiagu, odseva še kaj več kot mladostni humor gospoda Marcelina:

»Častiti g. José María Escrivá, prinašalec pričujočega pisma, je navihaneček, ki še hudiča prinese naokrog. Sledijo mu mnogi mladi s sijajnimi talenti, pravi apostoli. Poznam duha, ki jih navdihuje, in še meni so v zgled do te mere, da se počutim, kot bi bil del njihove družine.«^[10]

V tem pogledu tudi predstavitev, ki jo je 31. januarja vitorijski škof poslal nadškofu v Granadi, ne zaostaja: »S tem mojim pismom se bo predstavil g. José María Escrivá, Kristusov duhovnik in pravi apostol v polnem pomenu besede, in ne pravim vam, da zanj poskrbite, saj boste kaj kmalu sami ugotovili, s kom imate opravka.«^[11]

Te vrstice, v katerih se uradne zadeve prepletajo s spontanimi vzgibi, z nekaj potezami orišejo ustanoviteljevo osebnost, kot so jo dojemali cerkveni dostojanstveniki.

(Duhovnik gotovo ni bil nejevoljen zaradi pridevka »navihanec, ki še hudiča prinese naokrog«. Dovolj mu je bilo namreč vzeti v roke svoje lastne katarine in že je lahko naletel na eno izmed njih, v kateri svoje ravnanje – v zvezi z nadnaravnim pogledom, prostim vsakršnega človeškega ozira – označi z izrazom ***sveta in apostolska***

brezobzirnost.)^[12] Istočasno je Jožefmarijeva izjemna osebnost pridobivala naraščajoč sloves svetosti, ko so se pohvale prelatov širile od ust do ust. To pa nikakor ne pomeni, da so vsi škofje, ko jim je Jožefmarija spregovoril o Delu in o njegovem apostolatu, doumeli, kolikšen je pristni cerkvenostni doseg Opus Dei.^[13]

Morda se je Leopoldo Eijo y Garay bolj kot kdorkoli drug zavedal neizmerne novosti, ki jo je za Cerkev pomenil pojav Opus Dei v polnem razmahu 20. stoletja. Ustanovitelj je

2. septembra 1939 z njim imel peturen razgovor. Pet ur brez prekinitve je precej časa za poročanje o neki konkretni zadevi. V tistem dolgem in obširnem pogovoru mu je gospod Leopoldo pojasnil, da je po njegovi presoji prišel trenutek, ko bi moral Opus Dei dobiti pravno obliko. Lahko bi torej pričakovali, da bo Jožefmarija med vračanjem z obiska poskakoval od radosti. Pa ni bilo tako. Predlog je sprejel razmeroma hladno in naslednji dan je kot nekaj najbolj naravnega na tem svetu zabeležil dogodek v prav kratki katarini:

3. september 1939: Včeraj sem bil kakšnih pet ur na klepetu pri g. madridskem škofu. Čudovito. Vidi se, da Bog poskrbi za vse. Škoda, da sem jaz ovira! G. Leopoldo kaže resnično naklonjenost.^[14] (Ustanovitelj je mislil, da je ovira, saj je v globini svoje ponižnosti menil, da ne dosega ravni, ki so jo zahtevale okoliščine.)

Na to zadevo je Jožefmarija že pozabil in bil kot vedno zatopljen v svoja opravila, ko je od generalnega vikarja prejel sporočilo (najbrž je bil to že drugi poziv gospoda Leopolda) z zahtevo, naj pripravi vse potrebno za uradno odobritev Dela. In tako v svojih *Zapiskih* z duhom pokorščine povzame novico: ***Laus Deo! To bom storil. Vseeno pa imam občutek, kot da bi se mi ne mudilo.***^[15]

Gotovo tudi v tej zabeležki ni opaziti kakšnega posebnega navdušenja. Toda sedaj, po drugem opominu, ki je bil potrjen z mnenjem njegovega spovednika, patra Sáncheza, Jožefmarija ni mogel kar mimo tega vprašanja. Začel je torej pripravljati gradivo za odobritev, tedaj pa je spoznal razlog svojega prejšnjega nezanimanja za nekaj, kar je bilo v njegovih očeh zgolj uraden postopek. Svoj razmislek podaja v *Zapiskih*:

Nezavzetost, ki sem jo čutil v zvezi s sestavljanjem pravilnika, ki ga moram oddati na škofijo, sem si razlagal samo kot še en zunanji dokaz za božanskost Dela: če bi bilo to nekaj človeškega, bi se z vso naglico zagnal in vročil te papirje – sedaj, ko vse gladko teče – ter pridobil uradno odobritev. Ker pa je vse to božja stvar in On hoče, da gre to naprej vse do konca, je hitenje odveč. Delo se je začelo leta 1928, na praznik svetih angelov varuhov, in ima v sebi večnost. Dokler bodo ljudje popotniki na tem svetu, bo obstajalo tudi Delo!^[16]

Lotil se je tega opravila, in potem ko je sestavil kazalo ter razporedil vsebino dokumentov po posameznih lističih, je nekaterim svojim sinovom – to so bili Álvaro, Juan Jiménez Vargas, Ricardo Fernández Vallespín in Chiqui – naročil, naj vse to spravijo v red.^[17] Velik del naloge je bil že opravljen, ko je konec junija

1940 škofijski cerkveni pravnik, gospod José María Bueno Monreal, od njega v pregled prejel pripravljene dokumente: pravilnik, zapise o načinu življenja, redu, navadah in duhu ter ceremonial Dela. Ko sta skupaj preučila, kar sta imela pred očmi, sta morala oba priznati, da pravna oblika, ki bi ustrezala tisti živi cerkveni stvarnosti, ni obstajala.^[18] Tako sta obtičala v kočljivem položaju, ki ga ustanovitelj opiše s skupimi besedami: ***Smo pred resnim problemom, kako vgraditi Opus Dei v cerkveno pravo.***^[19]

Nad dejstvom, da se je v trenutku, ko je bilo treba pravno opredeliti in opisati pojav Opus Dei, zataknilo, ni bil Jožefmarija prav nič presenečen. To je slutil že dolgo, že od samega začetka. Tako je kmalu po rojstvu Opus Dei predvidel, da bo nekega dne le-ta moral prestati preizkus in odobritev s strani cerkvene oblasti,

ter sklenil, da je potrebno **jasno določiti področja delovanja** njegovih članov.^[20] Tisti mladi duhovnik z vesoljnim poslanstvom, ki ga je moral izvršiti, je bil priča silovitemu dihu Svetega Duha, ki je pred njegovimi očmi podiral zapreke, s katerimi so teologi in cerkveni pravniki zamejevali različna področja apostolata v skoraj dveh tisočletjih cerkvene zgodovine. Zato je Jožefmarija, oborožen z apostolskim zagonom, že leta 1930 začutil vzgib, da kakor bi se hotel opravičiti, zapiše: ***Razumem, da nas gorečnost, vnetost za božjo slavo, žene kakor ciklon, da hočemo biti po Njem in za Njega vsepovsod.***^[21]

Od začetka ustanove je božje navdihe poslušno zbiral v svojih *Zapiskih*, ki zgovorno pričajo o dihu Svetega Duha. In kadar jih je znova prebiral, je bil osupel nad veličino njihovega obzorja, kajti iz vesoljnega poganjka Dela naj bi se rodilo ogromno

področij delovanja, obetavnih in brez meja. Ustanovitelj jih je poskušal spraviti v preglednice, ko je popisoval raznolikost apostolskih dejavnosti in s tem polnil svoje lističe:

Ko pregledujem te lističe, tako piše, osupnem ob pogledu na to, kar dela Bog: sam nisem o teh Delih, ki jih Gospod navdihuje, nikoli (!) razmišljal tako, kot se uresničujejo. Najprej se jasno vidi nekakšna nedoločna zamisel. Zatem je On tisti, ki iz teh zabrisanih senc napravi nekaj določenega, izrecnega in uresničljivega. On! V vso svojo slavo.

[22]

Z leti so tiste zapletene sheme, katerih cilj je bil tesno zaobjeti apostolsko poslanstvo, postajale vse bolj strnjene.

Jasno je, da sta novost sporočila Božjega dela in svetni značaj, ki ga leto vključuje, terjala posebno pravno

ureditev. Katerakoli izmed njegovih bodočih in nepredvidljivih apostolskih stvarnosti bi postala nezdržljiva z zahtevo, da bi predpise in pravilnike postavljali vnaprej ter hoteli v črko zakona ukalupiti prekipevajoči tok življenja. Tu in tam je ustanovitelj o tem pustil sled v svojih *Zapiskih*. Tako lahko na primer v neki katarini preberemo:

V tem letu 1936 smo začeli bolj dovršeno živeti življenje uboštva. Pokazalo se je to, kar sem že tolikokrat povedal: nesmiselno je sestavljati pravilnike, saj mora biti samo življenje našega apostolata tisto, kar nam bo ob svojem času dalo smernice.^[23]

In ravno na dan, ko je pisal te besede, je v mislih premleval, ali je primerno zaprositi za odobritev Dela ali ne:

Nedvomno vse kaže, da če gospoda škofa prosim za prvo cerkveno odobritev Dela, mi jo bo dal [...].

Vendar (stvar je nadvse pomembna) mora to še zelo dozoreti. Božje delo mora predstavljati neko novo obliko in pot bi se lahko hitro skazila.^[24]

Nato je prišla španska državljanska vojna. Ko je ta minila, se je Jožefmarija ves posvetil temu, da je škofijskim duhovnikom pridigal o veličini duhovništva in laikom o zahtevah krščanskega poklica, pri tem pa ga je nekega dne kar naenkrat presenetil ukaz madridskega škofa, naj pripravi vse potrebne dokumente za odobritev Dela. Zaman je iskal cerkvenopravno rešitev. Ni je našel preprosto zato, ker ni obstajala. Zadeva je zastala, čas pa je tekel.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Prim. *Pot*, št. 978.

[2] Pismo iz Ávile Álvaru del Portillu in članom Dela v Madridu, EF-400704-1.

[3] Isidorovo pismo Joséju Ramónu Madurgi Lacalleju, 18. 9. 1940, IZL, D-1213, 467. O tem vprašanju apostolata, povezanega s poučevanjem, je ustanovitelj svojim otrokom napisal pismo, ki ga je začel z razmislekom o pravici in poslanstvu Cerkve na področju izobraževanja ter o dolžnosti kristjanov v tem pogledu:

Zato vam danes želim spregovoriti, predrage hčere in sinovi, o nujni potrebi po tem, da moški in ženske – z duhom našega Dela – postanejo navzoči na sekularnem področju poučevanja. To je nadvse plemenit in skrajno pomemben poklic za blagor Cerkve, katere glavni sovražnik je vselej bila nevednost, pa tudi za življenje civilne družbe, kajti

pravičnost povzdiguje narod in greh je sramota ljudstvuom (*Prg 14,34*); kajti blagoslov iskrenih povzdiguje mesto, usta krivičnih pa ga podirajo (*Prg 11,11*).

Nujno je, sem dejal, izobraziti dobre učitelje in profesorje, ki bodo široko razgledani: ljudje s človeško znanostjo, s pedagoškim znanjem, s katoliškim naukom in osebnimi krepostmi, ki bodo – po svoji lastni zaslugi, s prizadevanjem za strokovnost – s svojim ugledom dosegli vsa področja izobraževanja (Pismo 2. 10. 1939, št. 3 in 4).

^[4] *Pismo 9. 1. 1932, št. 87.*

^[5] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 172.

^[6] CSIC (*Consejo Superior de Investigaciones Científicas*) je bil z zakonom ustanovljen 24. novembra 1939. Njegov prvi generalni tajnik je

bil Albareda. V zvezi s pogovori med ustanoviteljem in Albaredo leta 1939 o spodbujanju znanstvenega raziskovanja na visoki ravni: prim. Enrique Gutiérrez Ríos, *op. cit.*, str. 147–174; Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 172; in Álvaro del Portillo, *Sum.* 590. Prim. tudi *Zapiski*, št. 57, 16. 6. 1930.

^[7] Prim. osebna mapa, arhiv Pravne fakultete Univerze Complutense, Madrid.

Eden od članov komisije, ki je ocenjevala disertacijo, je bil José López Ortiz, profesor zgodovine prava na Univerzi v Madridu. V svojem pričevanju pravi, da »je delo opravil temeljito, tako da je bil datum za zagovor disertacije lahko določen za konec decembra, kar se je tudi zgodilo; sam sem bil takrat v ocenjevalni komisiji. Naslov disertacije je bil *Opatinja samostana Las Huelgas* – raziskovalno delo na

pravnem področju, opravljeno z resnično izrednim talentom in slogom, kar je vzbudilo pozornost vseh članov komisije in je bilo razlog, da je bila disertacija ocenjena odlično« (José López Ortiz, v: *Testimonios ...*, op. cit., str. 210). V začetku aprila 1944 je bil Jožefmarija v Burgosu in je raziskoval podatke, s katerimi bi temo razširil in poglobil svojo teološko študijo: ***Na misel mi prihaja tista vaša ljubeznivost, ki ste mi jo izkazovali***, piše opatinji, ***ko sem bil pri vas in ste prenašali nadležnost tega ubogega raziskovalca. Obe nadvse simpatični redovnici sta morali biti dobesedno zgarani, ko sta morali hoditi gor in dol ter premetati celoten arhiv. Naj vam Bog povrne!*** (Pismo iz Madrida sestri Esperanzi de Mallagaray SOCist, EF-440405-1).

Nekaj dni pozneje, ko je bila knjiga že v tisku, je opatinjo prosil še za nekaj

dodatnih podatkov (prim. Pismo iz Madrida, EF-440419-1).

[8] V pismu, katerega naslovnik je Enrique Giménez-Arnau Gran, mu pravi: ***Dragi Enrique! Prejel sem imenovanje za profesorja na Šoli za novinarstvo. Zanj se ti zahvaljujem, in ker si moj gospod madridski škof posebej prizadeva, da bi jaz prevzel ta predavanja, bom to rade volje storil v upanju, da bo to delo za Boga in za Španijo*** (Pismo iz Madrida, EF-401025-1).

Nekaj mesecev pozneje pa sporoča madridskemu škofu: ***Začel sem z delom na Šoli za novinarstvo z veseljem, ker sem na ta način pokoren. Preko gospoda Casimira sem vam že poslal učni načrt, o svojih vtisih pa vam bom poročal osebno*** (Pismo iz Valencije msgr. Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410122-1).

Tajnik tistih »Tečajev specializacije za novinarje«, ki so bili uvedeni z odlokom dne 24. avgusta 1940 (uradni list z dne 13. 9. 1940), je bil Pedro Gómez Aparicio, ki je pozneje v nekem članku, objavljenem 14. julija 1975 v madridskem časopisu *Hoja del Lunes*, povzel svoje spomine na Jožefmarijeva predavanja. Visoka šola za novinarstvo je bila ustanovljena naslednje leto (17. 11. 1941); njen direktor je bil Juan Aparicio López in je delovala do leta 1975, ko jo je nadomestila Fakulteta za komunikacijske vede.

^[9] Pismo iz Madrida članom Dela v Valenciji, EF-400127-2.

^[10] Pismo msgr. Marcelina Olaechee Loizage, 14. 1. 1940; RHF, D-15719.

^[11] Pismo msgr. Javierja Lauzurice Torralbe, 31. 1. 1940; RHF, D-15720.

^[12] Prim. *Zapiski*, št. 178, 28. 3. 1931.

[13] Glej npr. njegov zapis z dne 25. 11. 1939 o tem, kako je ta ali oni cerkveni dostojanstvenik razumel Opus Dei: ***Cerkvena hierarhija ima Delo rada, vendar ga pozna napol, ker ga ne dojame*** (Zapiski, št. 1606).

[14] *Prav tam*, št. 1605.

[15] *Prav tam*, št. 1607, 25. 11. 1939. Ta zabeležka iz novembra 1939 se začne takole: ***Moj spovednik in madridski generalni vikar mi ukazujeta, naj pripravim, kar je potrebno za prvo uradno odobritev Božjega dela.***

[16] *Prav tam*, št. 1609, 5. 2. 1940.

[17] Prim. *prav tam*, št. 1615, 21. 6. 1940.

[18] Prim. José María Bueno Monreal, v: *Testimonios ...*, op. cit., str. 39.

[19] *Zapiski*, št. 1613, 21. 6. 1940. Prim. Amadeo de Fuenmayor, Valentín Gómez Iglesias, José Luis Illanes, *El*

itinerario jurídico del Opus Dei.
Historia y defensa de un carisma,
Pamplona 1989, str. 78–90.

[20] *Zapiski*, št. 42, junij 1930.

[21] *Prav tam.*

[22] *Prav tam*, št. 65, 16. 6. 1930.

[23] *Prav tam*, št. 1307, 25. 1. 1936. Ko je leta 1935 napočil čas za začetek dela svetega Gabriela, to je apostolata med ljudmi vseh položajev in stanov – med samskimi, poročenimi in ovdovelimi –, je ustanovitelj v svoje *Zapiske* zabeležil: ***Hvala Bogu rastemo. Obleka nam postaja premajhna***, s čimer je dal vedeti, da je prišel trenutek za vzpostavitev pravnih orodij, ki bi ta apostolat zaobjela (prim. *prav tam*, št. 1290, 14. 10. 1935).

[24] *Prav tam*, št. 1309, 25. 1. 1936. K tej misli se ustanovitelj vrne v pismu svojim duhovnim otrokom: ***Ko bo***

nebo presodilo, da je prišel čas, bo omogočilo, da si – znotraj organiziranega apostolata v Cerkvi – utremo strugo, po kateri bo tekla ta vodnata reka, ki se imenuje Delo in ki v sedanjih okoliščinah še nima ustreznega mesta, kjer bi se ustalila: to bo naporna, težavna in trda naloga. Treba bo premagati številne ovire, toda Gospod nam bo pomagal, kajti vse v Delu je njegova Volja
(Pismo, 11. 3. 1940, št. 46).

Ta pojav, da za Opus Dei zaradi njegove narave in apostolskih dejavnosti ni bilo primernega okvira, je soroden ustanoviteljevemu naprezanju, da bi s tradicionalnim izrazoslovjem zaobjel nove pojme; bodisi ker ni bilo besed, ki bi izrazile nova dejstva, bodisi ker je bila njihova zgodovinska vsebina neustrezna za nove razmere. (O tem je bil že govor pri obravnavi *Zasebnih zapiskov oziroma Katarin*).

Da bi se lahko izrazil, uporabljam besede, ki bi potrebovale novo terminologijo. Če bi jo skoval jaz, me ne bi razumeli. Nekoč bomo morali uporabiti to novo terminologijo, je zapisal (*Pismo* 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 14).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/7-kako-
vgraditi-opus-dei/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/7-kako-vgraditi-opus-dei/) (10. Avg. 2025)